

Pacík o výcviku v cizinecké legii: Oběd v džungli? Aligátor chutnal jako kuře

28.6.2014 denik.cz str. 0 Z domova

Brno /ROZHOVOR/ - Dva studenti **brněnské Univerzity obrany** se dostali jako jediní dva **Češi** na dvanáctidenní **výcvik** cizinecké legie ve Francouzské Guyaně. Jedním z nich byl i četař Robert Pacík.

"

S mačetou se prosekávali jihoamerickou džunglí. Plazili se v bahně, plavali v řece, lezli po liánách a sami si lovili jídlo. Dva studenti **brněnské Univerzity obrany**, četaři Robert Pacík a Lukáš Grmolec jako jediní z **České republiky** vyjeli letos v dubnu na dvanáctidenní **cvičení** ve Francouzské Guyaně, které každoročně pořádá cizinecká legie.

Přestože si oba sáhli na dno a přežili jeden z nejtěžších **vojenských výcviků**, zůstávají skromní. „Nejsme žádní hrdinové. Hlavně nás těší, že jsme se **výcviku** mohli zúčastnit, za což vděčíme naší a francouzské škole," říká za oba student třetího ročníku oboru **Velitel** průzkumných jednotek Pacík.

Po extrémním **výcviku** jste se vrátil zpátky z Jižní Ameriky do **Brna**. Nenudíte se tady?

To ne. Teď totiž musím dohánět vše, co jsem ve škole zameškal. Ale rád bych se tam vrátil. Učení mě příliš nebaví a tam se jen cvičilo, spalo a jedlo, což mi vyhovuje.

Jak jste se do výběru dostali?

Do kurzu se každý rok dostanou dva lidi z naší **armády**. Na škole zároveň funguje skupina Commandos, ve které je asi dvacet **vojáků**. I tam je těžké se dostat přes výběrové řízení a fyzické zkoušky. Z ní se pak každý rok vždycky vybírá dvojice, měli jsme štěstí. Cesta do Francouzské Guyany je taková třešinka na dortu celého **výcviku**. Samozřejmě jsme se jí chtěli zúčastnit.

Co se dělo potom?

Poslali nás do francouzské školy, která s tou naší spolupracuje. Každého z nás přidělili k jedné ze čtyř čet o pětadvaceti lidech, abychom nebyli spolu. Byli jsme tam jediní cizinci, všichni ostatní byli Francouzi.

Neměl jste problém s dorozumíváním?

Měl. Ve své četě jsem dostal přiděleného kadeta, který mluvil výborně anglicky. Přes něj jsem se domlouval. Ostatní četaři sice uměli obstojně anglicky, ale přišlo mi jako hloupost, aby se mi všichni přizpůsobili. To já byl cizí prvek v četě. Proto jsem se naučil pár francouzských slovíček, abych naši komunikaci ulehčil.

Z francouzské školy jste pak letěli přímo do Guyany?

Ano. Po dvou dnech jsme odletěli na hlavní **základnu** ležící asi dvě stě kilometrů od města Kourou. Dostali jsme vybavení, **základní** informace a všechno se zdálo jako pohoda. Pak nás vyvezli ze **základny** do džungle a zničehonic začalo peklo. „Běžte! Běžte! Allez! Allez!" křičeli najednou. I když jsem francouzsky neuměl, hned jsem si domyslel, co mám dělat.

Stalo se často, že jste nerozuměl?

Většinou jsem se dokázal zorientovat. Šli jsme třeba na **nástup** a dostali jsme povel. Vůbec jsem mu nerozuměl, jen jsem viděl, že ostatní začali něco hledat. Když někdo po pěti vteřinách vytáhl pišťalku, tak mi to došlo a začal jsem ji hledat a měl jsem na to třeba jen čtyři vteřiny. Ten povel totiž říkal, že

píšťalku musíme vytáhnout do deseti vteřin. Jinak jsem ale docela rozuměl. Bylo sice fajn, když jsem si mohl s někým pokecat, jenže když jde do tuhého, lidé se nechtějí bavit. Musí být pořád ve střehu.

Jak vypadal váš obvyklý den?

Vstali jsme ráno v šest hodin a skončili asi ve čtyři. Celou tu dobu jsme cvičili, dělali kliky, sedy lehy a další cviky pořád dokola. Taky jsme se učili, které rostliny můžeme jíst, jak vyrobit past na zvíře, jak přebrodit řeku, jak pomoci zraněnému anebo jak vázat uzly. Protože je to **výcvikové středisko** cizinecké legie, byly tam i překážkové dráhy, na kterých jsme třeba ručkovali po liánách, přebíhali po lanech, plazili se bahnem a podobně.

To muselo být náročné...

Rozhodně. V takové džungli jsem byl poprvé. Bylo tam hrozné vedro a někdy se nedalo dýchat. Do toho jsme museli jíst antimalarika kvůli hmyzu a nemocem a pít chemicky upravenou vodu z řeky. I džungle byla zvláštní. Chvilí vypadala jako les někde u nás a najednou byla úplně neprostupná. Když se ode mě někdo vzdálil jen na deset metrů, už jsem ho neviděl. Dorozumívali jsme se píšťalkami nebo díky azimutům. Cestu jsme si prosekávali mačetami jak ve filmu. Když jsme se pak na konci dne zastavili, nemohli jsme uvěřit, že jsme ušli jen pět kilometrů.

A do toho jste stále cvičili?

Přesně tak. Někdy nás trestali tak, že jsme zase museli cvičit nebo vběhnout do vody. To se dělo docela často. **Velitelé** třeba kontrolovali, jestli máme čisté mačety. Když někdo neměl, všichni jsme museli dělat kliky. Nevadilo mi to. Přišlo mi to správné.

Tak to bylo až do konce?

Ne, jen prvních šest dnů. Sedmý až desátý den nás vyvezli někam doprostřed džungle a tam jsme měli za úkol přežít. To by se samo o sobě dalo zvládnout, i když už jsem byl vážně vyčerpaný, jenže jsme museli splnit asi deset úkolů. Třeba postavit tábor nebo vor. K tomu jsme měli jenom mačety, čelovky, píšťalky, tablety na čištění vody a pár drobností, jako třeba háčky na ryby.

Jídlo na přežití jste si museli lovit sami?

Ano, byl jsem zrovna ve skupině, která chodila celé četě shánět jídlo, což byly různé bobule anebo jedlá dužina z palmy a podobně. Občas jsme si ulovili i rybu. V prvních dnech **výcviku** jsme ale jedli každý den **bojové stravní dávky**. Den před přežitím nám legionáři i něco ulovili, takže jsem ochutnal třeba aligátora, který byl výborný. Chutnal jako kuře. Kolega zase jedl leguána a pásovce.

Měl jste na starosti jen jídlo?

Ne, všechno to bylo o spolupráci s ostatními. Bez ní by to nešlo. Každý jsme něco dělali. Já měl ale takovou zvláštní roli, protože jsem byl z celé čety nejvyšší a největší, takže jsem nosil věci i ostatním. Sice jsme se v tom střídali, jenže já to dělal častěji a rád. Naučil jsem se třeba, že lano se francouzsky řekne la corde. Pak jsem to jen řekl a ostatním došlo, že **Čech** chce asi zase něco nosit, tak mi ho dali. Za odměnu jsem dostal sušenky.

Proč sušenky?

Jestli mi na **výcviku** něco chybělo, tak to byl cukr. Po všem tom vypětí člověku energie v těle prostě chybí. Kolikrát jsem si i říkal, že bych si hrozně rád dal studentskou pečeť. Tu jsem sice nedostal, ale protože jsem ostatním pomáhal nosit věci, dávali mi i svoje sušenky a jakýsi nugát. Když si na něj teď vzpomenu, udělá se mi skoro špatně, ale v té chvíli jsem byl rád za všechno.

Dostávali jste i jiné odměny?

Jednou jsme se brodili bahnem a na kůlu táhli zraněného. I s kulem vážil asi sto kilo, což čtyři chlapi unesou. Na konci koryta plného bahna jsme ale narazili na třímetrový schod. Mě poslali dopředu jako nejvyššího. Pak se vzadu začali asi minutu domlouvat a já se mezitím našel a prostě jsem ten kůl z

jedné strany zvedl a vysadil nahoru. **Velitel** mě za to pochválil a dal mi napít jeho vody. Kolega zase jednu dráhu překonal v rekordně dobrém čase. Všichni z toho byli vyjevení, a tak mu za to donesli doprostřed cvičiště kuře. Jenom jsme na to zírali.

Co kdyby někdo chtěl skončit a vrátit se zpátky? Bylo to možné?

Tahle možnost tam asi je, ale nikdo by si netroufl. Francouzi ten **výcvik** totiž musejí splnit, jinak by jim to velmi **zkomplikovalo** studium. I když to někteří nezvládali, nakonec to nějak doklepali. Já a Lukáš jsme tam zase jeli jako výběr, měli jsme to za odměnu. Neexistovalo, že bychom to nezvládli. I když mi občas prolétlo hlavou, jestli to mám zapotřebí, vždy jsem tu myšlenku zapudil. Nechtěl jsem skončit.

Co kdyby se někdo zranil?

To se tam přihodilo třeba hned první den, kdy si jeden **voják** zlomil nohu. Musel zůstat na hlavní **základně** a kurz nedokončil.

Co se stalo vám?

V pátek prvního týdne jsem si podvrtnul kotník. Nikomu jsem to ale neřekl. Nevěděl jsem, zda by to pak nebyl důvod k tomu, že musím skončit. Prostě jsem jel dál.

Jak jste se dokázal v džungli pohybovat se zraněným kotníkem?

Přes den jsem si ho prostě podvázal a pořádně si stáhl boty. Dalo se to vydržet, ale nebylo to zrovna příjemné. Ještě teď ho nemám úplně zdravý. Taky jsem dostal zánět do ucha, o tom jsem opět mlčel. Tajně jsem nosil špunty v uších. Do toho jsme všichni měli záděry a rozedranou kůži z neustále mokrych uniforem a k tomu různé boláky na nohách i rukou.

Na **výcviku** už několik lidí i zemřelo. Báli jste se o život?

Říkali nám, že zrovna před dvěma lety jim jeden adept zemřel. Sice se to legionáři snažili mít všechno podchycené a kolem každé čety běhal medik, který se ptal, jestli jsme v pořádku. Všechno se ale podchytit nedá. Velký strach jsem měl, třeba když jsem lezl na velký strom a objímal ho rukama a nohama prakticky bez jištění.

Co vám přišlo jako nejtěžší část **výcviku**?

Když jsme jeli po třech dnech přežití vorem zpátky na **základnu**. Byl jsem už hrozně unavený. Náš vor byl navíc špatně postavený, protože neplaval. Místo toho, abychom se my drželi voru, tak jsme ho museli nadnášet, aby se nepotopil. Uplavali jsme asi dvě stě metrů a najednou se mi rozvázaly tkaničky. Zapomněl jsem si je zavázat na dvojité uzel. Prostě mi to nedošlo. Nemohl jsem se ale zastavit ani dopustit, aby mi bota uplavala. To bych byl v koncích. Další dva kilometry jsem si ji proto držel jen prsty na nohou.

Přesto jste to zvládli.

Ano, zvládli. Hned po návratu nám ale řekli: „Snad jste si nemysleli, že je konec?“ A museli jsme cvičit.

Dosáhl jste i na odznak jaguára, který se za zvládnutí **výcviku** uděluje?

Ano, dostali jsme ho oba dva. Pro jeho získání však nestačilo jenom přežít a dokončit kurz. Naše výkony se bodovaly a taky jsme skládali **test** z francouzštiny. Ten mi moc nešel. Nakonec jsem ale ve své četě skončil šestý nejlepší a kolega byl v té své úplně první. Jsem za to ohromně vděčný.

Nosíte svůj odznak?

Je to jediný odznak, který na saku nosím a chci ho nosit. Jsem za něj vděčný. Ještě vděčnější jsem ale za to, že jsem dostal šanci nás reprezentovat. Nemyslím si, že je to věc, kterou by lidé měli nějak oslavovat. Existují mnohem větší frajeři než já. Třeba chlapi, kteří vyjedou na misi do **Afgánistánu**. Tam musejí bojovat.

Připravil vás **výcvik** na boj?

Ten kurz mi dal znalosti a **základní** povědomí o tom, jak se v takovém prostředí chovat. Určitě by hodně zvýšil mou šanci na fungování v takovém místě, pokud bych se octl v konfliktu.

Na co jste se nejvíc těšil, když jste se vracel domů?

Na postel a na sprchu.

Měl jste při **výcviku** šanci se nějak spojit s domovem?

Vůbec. Rodina vlastně nevěděla, jestli žiju nebo ne. Asi se o mě báli, ale už jsem dost samostatný na to, abych se v takových věcech rozhodoval sám. Máma pak určitě musela být ráda, když jsem se vracel a volal jí, že jsem to zvládl a letím zpátky.

Zopakoval byste si to?

Kdyby mi to nabídli znovu, jel bych. Chtěl bych si ale zkusit i jiné kurzy. Třeba v Antarktidě nebo na poušti. Člověka to strašně posune dál. Doufám, že až za dva roky dokončím školu, dostanu se na pozici v **armádě**, kde na takové kurzy dosáhnu. Chci být ve své práci dobrý a dobře připravený. Chci být schopný poručík, který dokáže plnit svou funkci.

Co si myslíte o znovuzavedení **branné povinnosti**?

Jsem určitě pro, ale ne jako za socialismu. Tehdy byl **voják** jak ponožky. Cepovali tam lidi za nesmysly a vůbec se o ně nestarali. Člověk musí mít **výcvik** i odpočinek a stravu. Myslím si ale, že se to teď mění k lepšímu.

TOMÁŠ KREMR"

http://www.denik.cz/z_domova/pacik-o-vycviku-v-cizinecke-legii-obed-v-dzungli-aligator-chutnal-jako-kure-2014.html